

รด

อย่างมีประสิทธิภาพ

การให้ปุ๋ยทางดินร่วมกับการพ่นทางใบ

โดยให้ปุ๋ยรองพื้นและหรือให้ปุ๋ยบริเวณกาบใบล่างของต้น 1 ครั้ง อัตรา 10-15 กรัมต่อต้น หลังปลูก 1-3 เดือน พ่นทางใบเดือนละ 1 ครั้ง จนต้นได้ขนาดที่จะบังคับดอก ด้วยปุ๋ยเคมีประกอบด้วยแอมโมเนียมซัลเฟต 30 กิโลกรัม เหล็กซัลเฟต 3 กิโลกรัม โพแทสเซียมคลอไรด์ 10 กิโลกรัม สังกะสีซัลเฟต 0.5 กิโลกรัม แมกนีเซียมซัลเฟต 1 กิโลกรัม โบรเร็กซ์ 0.1 กิโลกรัม ผสมน้ำ 1,000 ลิตร พ่นในพื้นที่ 1 ไร่

การให้ปุ๋ยบำรุงต้นต่อ

โดยหลังเก็บเกี่ยวให้ตัดต้น แล้วเร่งการเจริญเติบโตของหน่อด้วย (1) ให้ปุ๋ยเคมีสูตร 46-0-0 หรือแอมโมเนียมซัลเฟต บริเวณกาบใบล่างของต้นต่อเดิม อัตรา 7-15 กรัมต่อต้น (2) ให้ปุ๋ยทางกาบใบด้วยปุ๋ยเคมีสูตร 12-6-15 หรือ 13-13-21 อัตรา 15 กรัมต่อต้นจำนวน 2 ครั้ง ครั้งแรกหลังจากเลือกหน่อที่จะไถดงแล้วและครั้งต่อมาอีก 4 เดือน (3) หากลับประดามีใบสีเขียวซีดจางเนื่องจากได้รับธาตุอาหารไม่เพียงพอให้หยุดหรือพ่นด้วยปุ๋ยเคมีจำนวน 3 ครั้ง เช่นเดียวกับกาบใบต้นปลูก

แผนพับที่ 7/2560

เทคนิคที่สำคัญในการผลิต

ลับปรด

อย่างมีประสิทธิภาพ

กรมส่งเสริมการเกษตร
กระทรวงเกษตรและสหกรณ์

เรียบเรียง : นางอัจฉรา อุทัยภาค
ผู้อำนวยการกลุ่มส่งเสริมพืชไร้อุตสาหกรรม
นายกิตติ สระแก้ว
นักวิชาการเกษตรชำนาญการ
กลุ่มส่งเสริมพืชไร้อุตสาหกรรม
สำนักส่งเสริมและจัดการสินค้าเกษตร

บรรณาธิการ : นางอมรทิพย์ ภิรมย์บุรณ์
ผู้อำนวยการกลุ่มพัฒนาสื่อส่งเสริมการเกษตร
นายพงษ์เพชร วงศ์โสภา
นักวิชาการเผยแพร่ชำนาญการ
กลุ่มพัฒนาสื่อส่งเสริมการเกษตร
สำนักพัฒนาการถ่ายทอดเทคโนโลยี

ออกแบบ : นางสาวกิตติดา ปัญญาโชติ
นายช่างศิลป์ปฏิบัติงาน
กลุ่มศิลปกรรมส่งเสริมการเกษตร
สำนักพัฒนาการถ่ายทอดเทคโนโลยี

พิมพ์ที่ : กลุ่มโรงพิมพ์
สำนักพัฒนาการถ่ายทอดเทคโนโลยี

พิมพ์ครั้งที่ 1 : จำนวน 5,000 ฉบับ กุมภาพันธ์ 2560

จัดพิมพ์ : กรมส่งเสริมการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์

กรมส่งเสริมการเกษตร
กระทรวงเกษตรและสหกรณ์

เทคนิคที่สำคัญในการผลิต

ลับป

วิธีการปลูก

- การปลูกด้วยหน่อ**
หลังปลูกสามารถบังคับดอกได้เมื่ออายุ 8-12 เดือน ขึ้นอยู่กับขนาดของหน่อที่ใช้ปลูก
- การปลูกด้วยจุก**
หลังปลูกสามารถบังคับดอกได้เมื่ออายุปลูก 10 - 14 เดือน ขึ้นอยู่กับช่วงเวลาปลูก
- ระยะปลูก**
ปลูกแถวคู่ ระยะปลูก 30 x 50 x (80-90) เซนติเมตร ปลูกได้ประมาณ 7,500 - 8,500 ต้นต่อไร่

การให้ปุ๋ย

การให้ปุ๋ยทางใบ
โดยให้ปุ๋ยบริเวณกาบใบล่างของต้น สูตร 12-6-15 หรือ 12-4-18 หรือ 15-5-20 หรือ 13-13-21 ให้ 2 ครั้ง ครั้งละ 10-15 กรัมต่อต้น ควบคู่กับปุ๋ยรองพื้น โดยครั้งแรกหลังปลูก 1-3 เดือน ครั้งต่อมาห่างกัน 2-3 เดือน หากไม่ได้ให้ปุ๋ยรองพื้น จะให้ปุ๋ยทางกาบใบล่างเป็น 3 ครั้ง

การให้น้ำ

การผลิตสับปะรดไม่จำเป็นต้องให้น้ำ ถ้ามีปริมาณน้ำฝนสม่ำเสมอตลอดฤดูปลูก ยกเว้นในฤดูแล้งหรือฝนทิ้งช่วง ควรให้น้ำต้นสับปะรดที่กำลังเจริญเติบโต สัปดาห์ละ 1-2 ลิตรต่อต้น และหลังใส่ปุ๋ยครั้งสุดท้าย ถ้าไม่มีฝนต้องให้น้ำเพื่อให้ต้นสับปะรดใช้ปุ๋ยให้หมด รวมทั้งควรให้น้ำก่อนและหลังการออกดอก และหยุดให้น้ำก่อนเก็บเกี่ยว 15-30 วัน

การบังกับดอก

ควรบังกับดอกพร้อมกัน บังกับดอกหลังการให้ปุ๋ยทางกาบใบแล้ว 2 เดือนเมื่อต้นสับปะรดมีน้ำหนักต้นปลูกประมาณ 2.5-2.8 กิโลกรัม และน้ำหนักต้นตอ ประมาณ 1.8-2.0 กิโลกรัม โดยสารผสมของเอทธิฟอน (39%) อัตรา 8 มิลลิกรัม กับปุ๋ยเคมีสูตร 46-0-0 อัตรา 300 กรัม และน้ำ 20 ลิตร อัตรา 60-75 มิลลิลิตรต่อต้นหรือใส่ถ่านแก๊สอัตรา 1-2 กรัมต่อต้น ในขณะที่มีน้ำอยู่ในยอดทั้ง 2 วิธี บังกับ 2 ครั้ง ห่างกัน 4-7 วัน ทั้งนี้ ควรบังกับดอกในช่วงเย็นหรือกลางคืน หากมีฝนตกภายใน 2 ชั่วโมงหลังหยุดสารบังกับดอก ควรหยุดช้ำภายใน 2-3 วัน

การป้องกันการตกค้างของสารไตรโค

- ให้ปุ๋ยและให้น้ำตามคำแนะนำอย่างเคร่งครัด
- ห้ามใส่ปุ๋ยไนโตรเจนหลังการบังกับดอกแล้ว
- ห้ามทำลายจุกสับปะรด
- ในแหล่งที่เคยพบปริมาณไนเตรตตกค้างสูงในผลสับปะรด ควรเก็บตัวอย่างไปในระยะบังกับดอกวิเคราะห์ปริมาณธาตุไนโตรเจน ถ้าพบความเข้มข้นของธาตุต่ำกว่า 1 ส่วนในล้านส่วนให้พ่นใบสับปะรดด้วยธาตุโมลิบดีนัม อัตรา 5 มิลลิลิตรต่อต้นในระยะดอกแดงหรือโพแทสเซียมคลอไรด์ อัตรา 8 กรัมต่อต้นหลังการบังกับดอกแล้ว 75 วัน

การเก็บเกี่ยว

ระยะเก็บเกี่ยวที่เหมาะสม

สับปะรดสำหรับส่งโรงงาน

เก็บเกี่ยวผลสับปะรดที่มีความสุกแก่ตามมาตรฐาน และห้ามใช้สารเคมีทุกชนิดเร่งให้สับปะรดสุกก่อนกำหนด

สับปะรดสำหรับบริโภคสด

เก็บเกี่ยวเมื่อตาสับปะรดเริ่มเปิด 2 - 3 ตา หรือผิวเปลือกเปลี่ยนเป็นสีเหลืองประมาณ 10 เปอร์เซ็นต์

วิธีการเก็บเกี่ยว

สับปะรดสำหรับส่งโรงงานให้ใช้มือหักผลออกจากต้นโดยไม่ต้องเหลือก้าน แล้วหักจุกออก สำหรับสับปะรดบริโภคสด ใช้มีดตัดให้เหลือก้านยาวติดผลประมาณ 10 เซนติเมตร ไม่ต้องหักจุกออก

วิทยาการหลังการเก็บเกี่ยว

- คัดทิ้งผลแกน ถูกแดดเผา หรือจุกผิดปกติ
- คัดขนาดของผลตามมาตรฐานของโรงงาน หรือผู้รับซื้อผลสด
- ล้างทำความสะอาด
- ควรจุ่มผลในสารผสมโซเคลือบผิว (sta - fresh 7055 R) กับน้ำอัตรา 1 ต่อ 7 ถึง 1 ต่อ 9 กับสารป้องกันกำจัดเชื้อราไทอะเบนดาโซล (40 % ดับบลิวพี) อัตรา 1,000 ส่วนในล้านส่วนแล้วผึ่งแดดให้แห้ง
- บรรจุในกล่อง และเก็บในตู้คอนเทนเนอร์อุณหภูมิ 8-10 องศาเซลเซียส

การจัดการต้นตอหลังเก็บเกี่ยว

สับปะรดสามารถไถดัดได้ 1 - 2 ครั้ง เมื่อเก็บเกี่ยวแล้ว ควรปฏิบัติดังนี้

- ใช้มีดตัดต้นสับปะรดระดับเหนือดิน 20 - 30 เซนติเมตร และตัดใบให้เหลือประมาณ 10 เซนติเมตร
- ใช้ต้นและใบสับปะรดคลุมดินเพื่อรักษาความชื้น และป้องกันการงอกของวัชพืช
- ให้ปุ๋ยและให้น้ำตามคำแนะนำในหัวข้อการให้ปุ๋ยและการให้น้ำ
- หักหน่ออากาศ หรือหน่อที่เกิดจากต้นไปใช้ขยายพันธุ์ เหลือเฉพาะหน่อดินไว้เป็นต้นตอ

ศัตรูของสับปะรดและการป้องกันกำจัด

โรคที่สำคัญ

โรครากเน่าหรือต้นเน่า

ลักษณะอาการ

ส่วนยอดของสับปะรดจะเปลี่ยนเป็นสีแดง สีเหลืองซีด ใบยอดล้มพับและหลุดง่าย บริเวณฐานใบมีรอยเน่า ซ้ำสีเหลืองอ่อนขอบแผลสีน้ำตาลเข้มจนถึงดำ เกิดอาการเน่าและมึกลื่นเฉพาะตัวโดยจะระบาดรุนแรงในฤดูฝน โดยเฉพาะในพื้นที่ที่มีสภาพเป็นด่าง

การป้องกันกำจัด

ปรับพื้นที่แปลงปลูกให้มีการระบายน้ำได้ดี ปรับสภาพความเป็นกรดด่างของดินให้ต่ำกว่า 5.5 โดยใช้กำมะถันผงหลีกเลี่ยงการใช้หน่อหรือจุกสับปะรดจากแหล่งและแปลงที่มีโรคระบาด จุ่มหน่อหรือจุกก่อนปลูก และพ่นด้วยสารป้องกันกำจัดโรคพืชทุก 2 เดือน รวมทั้งเก็บต้นที่เป็นโรคเผาทำลายแล้วพ่นต้นสับปะรดบริเวณใกล้เคียงด้วยสารป้องกันกำจัดโรคพืช

โรคผลแกน

สาเหตุ เกิดจากปฏิกิริยาร่วมระหว่างเชื้อแบคทีเรียกับสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไปจากปกติ

ลักษณะอาการ

เชื้อแบคทีเรียเข้าไปในผลตั้งแต่ระยะดอกบานและแสดงอาการเมื่อสภาพแวดล้อมเหมาะสม คือ ผลสับปะรดที่เริ่มแก่จะมีน้ำมากขึ้น บริเวณตาและเนื้อผลที่ถูกเชื้อเข้าทำลายเปลี่ยนเป็นสีน้ำตาลเข้มและแข็งกระด้าง ไม่ยืดหยุ่นเหมือนเนื้อสับปะรดปกติ โดยช่วงเวลาระบาดระบาดรุนแรงในระยะ 7-10 วัน ก่อนที่ผลสับปะรดจะเก็บเกี่ยวได้

การป้องกันกำจัด

เพิ่มจำนวนต้นตอโรให้มากขึ้น และโพแทสเซียมคลอไรด์

แมลงศัตรูที่สำคัญ

เพลี้ยแป้ง

ลักษณะและการทำลาย

ตัวอ่อนและตัวเต็มวัย ดูดกินน้ำเลี้ยงจากราก ต้น ใบ และผลสับปะรด พบระบาดรุนแรงหลังการบังกับดอกแล้ว

การป้องกันกำจัด

ในแหล่งที่เคยพบการทำลายเพลี้ยแป้ง ให้ป้องกันกำจัดมด ซึ่งเป็นตัวแพร่กระจายเพลี้ยแป้ง ด้วยวิธีการทางเขตกรรม

